

Vartiaisten Viesti

1 α 2011

YHTEYS

SUKUUMME

Toimituksen palsta

Palstalle voi lähettää uutisia, lehtileikkeitä, onnitteluja ja tervehdyksiä.
Palstalla kerrotaan myös sukuseuran kuulumisia ja tiedotuksia.

In memoriam Kyllikki Rikkinen

Katri Kyllikki Rikkinen, o.s. Vartiainen menehtyi sydänsairauteen 85-vuotiaana 12. helmikuuta Helsingissä. Hän syntyi Säyneisissä 4.2.1926 Heiskalassa Antti ja Anna Vartiaisen 10 -lapsiseen perheeseen ja solmi avioliiton Kalevi Rikkosen kanssa Säyneisten kirkossa kesällä 1955.

Kyllikki Rikkinen työskenteli postivirkailijana koko 43-vuotisen työuransa ajan. Kuopion postista hän siirtyi Helsinkiin ja työskenteli siellä suurimman osan ajasta Helsingin pääpostin kirjaamossa, myös esimiestehtävissä.

Perheeseen syntyi nopeaan tahtiin viisi lasta, joiden kasvattaminen ja elättäminen kaupungissa oli tuohon aikaan rankkaa, äitiyslomatkin vain kuusi viikkoa pitkiä. Apulaiset, silloiset kotona asuvat lastenhoitajat huolehtivat lapsista isän ja äidin ollessa töissä.

Postityön ohella Rikkinen myi aluksi Tupperware-astioita ja sitten Oriflame -kosmetiikkaa elämänsä loppuun asti. Ulkonäöstä ja vaatetuksesta huolehtiminen oli hänelle tärkeää.

85-vuotispäivälahjaksi hän sai ystävältään kampauksen ja manikyyrin. Juhlia vietettiin Haartmanin sairaalan kokoushuoneessa laulujen, runojen ja täytäkakun kera. Monet sukulaiset ja tuttavat kävivät tervehtimässä häntä syntymäpäivien merkeissä.

Suku ja kotiseutu oli Kyllikki Rikkoselle rakas. Hän palasi joka kesä mökille Nurmelaan nauttimaan uinnista ja saunomisesta, sekä sukulaisten ja kyläläisten seurasta. Myös omasta maasta ja metsistä huolehtiminen oli hänelle tärkeää.

Kyllikki Rikkinen oli mukana Vartiaisten sukuseuran perustamiskokouksessa, osallistui usein suvun juhliin ja myös viime Syysparlamenttiin.

Kyllikki Rikkinen kantoi aina huolta läheisistään ja oli valmis auttamaan ja kuuntelemaan. Hänen positiivinen elämänasenteensa toi paljon ystäviä ympärille.

Kyllikki Rikkosta jäivät kaipaamaan viisi lasta, kaksi lapsenlasta ja sisarukset perheineen.

Anne Kettunen

KANSIKUVA

Talvi on ollut todella runsasluminen ja kameran linssin läpi ovat näkyvät suorastaan satumaisia. Nämä "Lumikukat" on omasta kotipihastaan ikuistanut Erkki Vartiainen Saarijärveltä.

SUKUSEURA TIEDOTTA

Vartiaisten Vaiheita IV täydennetty painos on loppuunmyyty, joten emme valitettavasti voi toimittaa tilauksia.

TAPAHTUI VUONNA -11

Vuonna 1611 todennäköisesti Cornelius Arendtz maalaama Johannes Messeniuksen muotokuva Oulun tuomiokirkon kuorin sivuseinällä on maamme vanhin varmasti identifioitavissa oleva muotokuvamaalaus.

Vuonna 1611 rakennettiin Nevanlinna, jonka venäläiset valloittivat ruotsalaisilta vuonna 1703. Pietarin kaupungin rakennustyöt aloitettiin samana vuonna.

Vuoden 1711 alussa annettiin Turussa ohjeet täydellisen puhdistuksen suorittamiseksi 1710 - 1711 riehuneen ruton jälkeen.

Alkujaan joulurauha (Turussa) luettiin vain ruotsiksi, mutta vuonna 1711 tapahtui "kauhea onnettomuus, että joulurauha oli tullut julistetuksi paitsi ruotsin myös suomen kielellä".

Vuonna 1811 perustettiin Rakennushallituksen edeltäjä Intendentinkonttori.

Vuonna 1811 kuoli Gustaf von Orraeus, suomalainen epidemialääkäri, joka toimi tärkeissä tehtävissä Venäjällä.

Ensimmäinen yliopiston julkaisema valtiokalenteri ilmestyi vuonna 1811 (Finlands Statscalender)

Vuoteen 1911 mahtui monia suuria ja pieniä tapahtumia:

Ranskassa ryhdyttiin toimenpiteisiin Champagne-nimikkeen suojelemiseksi. Norjalaisen Roald Amundsenin tutkimusretkikunta saavutti etelänavan, ja White Star Line -yhtiön uusin valtamerialus RMS Titanic laskettiin vesille Belfastin telakalla. Colima-tulivuoren purkaus vaati kesäkuussa Meksikossa lähes 1500 uhria, ja samanaikaisesti maata repi edellisenä vuonna alkanut vallankumousliike. Vuoden 1911 kulttuuriuutisiin lukeutui Mona Lisan katoaminen Louvresta elokuussa.

Kiuruveden seurakunnan kirkkokuoro on perustettu vuonna 1911.

OMA MAA MANSIKKA, MUU MAA MUSTIKKA

sukutukijan etymologiaa

Kevään lähestyessä kuulee television säätiedotuksissa sirkeitten meteorologyttöjen ja -poikien kertovan, miten kevät *keikkuen tulevi*. Säätieteilijöitten perusopinnoissa ei varmaankaan ole kerrottu, että tällä sanonnalla ei ole mitään tekemistä sääilmiöitten kanssa. Sanonta on syntynyt menneitten vuosisatojen ja -tuhansien aikana kuvaamaan esivanhempiemme ankaraa elämää. Kevättä kohti mentäessä ihmisten ravitsemustilanteensa oli talven jälkeen usein niin huono, että maailma keikkui silmissä ja kävelykin tahtoi olla horjuvaa. Uuden kesän satoon ja tuoreeseen ravintoon oli vielä matkaa. Puhe kevätväsymyksestä on jäänteinä tästä ilmiöstä, ja joku saattaa muistaakin 1940, -50 ja -60 -luvuilta omia kokemuksiaan huhtikuisesta vetämättömyydestä, kun tuoreravinto oli vielä harvinaista monissa ruokapöydissä.

Keskikoulun historian opettajani, kyseisen koulun iäkäs rehtori, herätti minussa jo koulu-poikana kiinnostuksen etymologiaan. Hän avasi mieleni näkemään, miten sanat, nimet ja sanonnat kantavat tietoa muinaisista ajoista, elämästä vuosituhansienkin takaa, kulttuurimme synnystä. Sanoihin pysähtyminen ja niiden taustojen tutkiminen laajentaa ja rikastuttaa myös sukututkijan ymmärrystä esivanhempiemme elämäkulusta ja olosuhteista.

Vuosia siten olin eräällä patikkaretkellä historiallisen Savon ja Hämeen rajaseudulla. Osallistujien joukossa oli myös nuori saksalaismies. Hän osasi kohtuullisesti suomea, mutta syventävät opinnot olivat vielä täydellä innolla menossa. Elettiin 1990 -luvun lamavuosien jälkeistä aikaa ja poliittiseen kielenkäyttöön oli ilmaantunut ilmaisu *savotta*. Hän kyseli, että mitä sana oikein tarkoittaa ja epäili, että se tulee *Savon* maakunnan nimestä. Hän oli ymmärtänyt, että sana *savotta* merkitsee jonkinlaista hässäkkää, sekasotkua, touhua ja kiirettä. Hän oli myös oppinut jostakin, että savolaiset ovat hyvin epämääräistä porukkaa, ei niiden puheisiinkaan voi luottaa. Siitä yhteys Savo/*savotta*; hän ei tiennyt että olen savolainen, mutta naureskelin, että tuskin tämä sananselitys on oikein perusteltua.

Ikäni sanojen syntyopista kiinnostuneena asia jäi kuitenkin kaivamaan mieltäni. Pari vuotta siten olin purjehtimassa Suomen itärajaa pitkin Pietarista Ääniselle venäläisellä jokilaivalla. Poikkesimme Petroskoissa. Venäjänkieltä ja kulttuuria hyvin hallitseva matkoppaamme kertoi kaupungin synnystä. Pietari Suuri oli perustanut Lohijoen suuhun järvimalmia hyödyntämään tykkitehtaan. Kaupungin nimi on latinalaisittain litteroituna Petrozavodsk, Pietarin *savotta*; siinähan se *savotta* -sanan juuri taitaa olla: *zavodsk* = tehdas, työ!

Äskettäin tutkin yhtä esivanhempieni sukukirjaa. Johdannossa sukututkija kertoo ”mielenkiintoisesta löydöstään”. Venäläisessä asiakirjassa nk. Laurentiuska kronikassa 1500 -luvun alusta luetellaan eräitä ei-venäläisiä kansoja, joista yhden nimi tarkoittanee ”Vuoksen varrella asuva kansa”. Kun venäläinen kirjoitusasu lausutaan suomalaisin ääntein, se kuuluu *savolotskaja*. Siis myös Vartiaiset ovat Vuoksen varrella asuneitten ”savolotskijien” jälkeläisiä; ja Vuoksihan on aikanaan purkautunut mereen Kannaksen länsilaidalta, ei niin kaukana Koivistolta. – Nyt osaisin vastata saksalaisnuorukaisen pohdintoihin sanoista *savotta* ja Savo hieman monipuolisemmin ja ehkä syvällisemminkin. Ainakin se sanojen synnyssä näyttäsi olevan on yhteistä, että molemmat tulevat venäjältä.

Kun katsoo nykyistä Suomen maantiekarttaa tai varsinkin jos tutkii peruskarttaa, näkee lukemattomia paikannimiä, jotka kertovat maamme varhaisista asuttamisen vaiheista – jos ne vain osaisi tulkita ja tietäisi niitten taustat. Monet nimet muistuttavat valtapiirien rajanvedoista ja sukujen muuttoliikkeistä.

Olen lueskellut viimeviikkoina synnyinseutuni Pieksämäen pitäjänhistoriaa (Pekka Lappalainen: Pieksämäen seudun historia I-II, 1962), koska useat sukuhaarani ovat täältä kotoisin. Erityinen kiinnostukseni kohdistuu aikaan – ja jos mahdollista vieläkin varhaisempaan – jolloin maassamme oli vain kolme maakuntaa: Suomi, Häme ja Karjala. Pieksämäki (alkuaan *Pieksemä/Pieksämä*; muoto Pieksämäki lienee ”kirjurin etymologiaa”) sijaitsee mielenkiintoisessa paikassa Hämeen ja Karjalan välissä vedenjakajaseudulla: kaakosta tunki Novgorod, jota edustivat ortodoksiset karjalaiset sekä länsipuolelta ruotsit, joita edustivat katoliset hämäläiset. Savo on vähitellen saanut nykyiset asukkaansa ilmeisesti noin vuodesta 1000 lähtien, kun Laatokan ja Vuoksen metsästysmaat alkoivat käydä ahtaiksi; turkikset olivat arvokasta kauppatavaraa, joita kannatti hakea kauempaakin. Niin Pähkinäsaaren raja vuodelta 1323 kuin historiallinen Savon ja Hämeen raja sivuavat Pieksämäkeä. Muinaisella rajaseudulla on toistensa lomassa Savonrantaa, Karjalankylää, Hämeenniemeä.

Hankasalmelta valtatieä 23 Pieksämäelle kääntyttäessä tulee kohta tienviitta Sauvamäki-nimiseen kylään. Kartassa tosin taitaa lukea Sauvomäki, mikä kielii jo hieman sanan alkuperästä: *Savonmäki*. Itse mäen korkeimmalle kohdalle, sen luoteispäähän, on rakennettu Laskettelukeskus Häkärinteet. Parin *penin kuuluman* (pieksämäkeläinen peninkulma oli n. 4-6 km) päässä pohjoiseen Armisvedessä on *Savonselkä*, ja siitä taas parin peninkulman päässä Konnevedessä *Hämeenniemi*. Mikkelin Savilahti ei ole sen savisempi kuin Saimaa yleensä. Nimi on vääntynyt sanasta *Savonlahti*, joka on ollut Novgorodin läntisin kirkkopitäjä. Läheisestä Visulahdesta on löydetty 1200 -luvun ortodoksisen kirkon jäänteitä.

Nimet kuten *Matkusniemi*, *Suontientaipale* (= *soinen tie*), *Kalatulenlampi* tai *Ketvele* (= kapea kannas josta vene vedettiin vesistöstä toiseen) muistuttavat esi-isiemme retkistä metsästämään ja kalastamaan takamailleen. *Pirttisalmi*, *Kotaniemi/-mäki*, *Riihiniemi/-lahti* ja *Asunmäki* viittaavat kaskikulttuuriin ja pysyvämpään muuttoon uusille sijoille. Savuriihi oli merkittävä itäsuomalainen keksintö, joka mahdollisti suurkaskeamisen koskemattomissa erämaissa. Keväällä mentiin kaskimaille, kylvettiin kaski ja raivattiin uusia, hoidettiin karjaa ja syksyllä palattiin korjatun ja puidun viljalastin kanssa talviasumuksille. Ja vähitellen näitä reittejä pitkin lähdettiin myös perustamaan uusia taloja erämaihin.

Lukuisat Pyhäjärvet tai petäjäjohtoiset nimet kertovat muinaisista nautintaoikeuksien ja talojen välisistä rajankäynneistä. *Pyhä* -sana on germaanista kantaa ja tarkoittaa alkuaan *erotusta, rajaa*. Isännät taas merkitsivät tilojensa rajoja ristikkomerkeillä petäjien, rajahonkien, kylkeen – lieneekö käsitteellä *puumerkki* yhtymäkohtaa tähän? Erään sukuhaarani mailla on sekä *Pyhäjärvi* että Petäjälampi, savolaisittain *Pettänlampi*, arkipuheessa Petikko. Aina isännät eivät olleet rajoistaan yksimielisiä, ja ainaiset rajariidat olivat yleisiä. Erityisesti Pieksämäen pitäjän läntisellä, Hämeen vastaisella, rajaseudulla oli yhtenä selkkauksia, erämaasotia, savolaisten ja hämäläisten välillä. Näistä muistona ovat monet paikannimet kuten *Arpienaho*, *Verivelkaniitty*, *Juonienkangas*, *Kiusakoski*, *Murha-aho* sekä lukuisat *Riitamäet ja -ahot*. Myös eräät esi-isäni näyttävät tuomiokirjojen mukaan osallistuneen maariitoihin, väkivaltaisiinkin, hämäläisiä vastaan.

Suuri osa Pieksämäen pitäjän kylien ja talojen nimistä näyttää pohjautuvan 1000 – 1400 -luvulta oleviin asukkaisiin, joista ensimmäiset varsinaiset kirjalliset dokumentit ovat vuoden 1561 maaluettelossa. Mielenkiintoista on havainto, että nimensä ovat jättäneet lukuisille paikoille myös suvut, jotka ovat jo vuosisadat asuneet muualla. Lapsuudessa kävimme talvisin laskemassa mäkeä *Nikulanmäellä*, jonka pelloilta levittäytyi näkymä *Pieksämäenjärvelle*. Ihmettelin aina, mistä mäen nimi mahtaa tulla. Nyt teidän, että arviokunnan isännistä toinen oli Paavo Antinpoika Nikulainen. Vaikka hän häipyi asiakirjoista jo 1500 -luvulla, nimi on muistona perheestä ja suvusta. Pieksämäeltä Elisenvaaraan lähtevän radan ensimmäinen asema oli nimeltään *Nikkarila*, jonka seutuvilla usein liikuimme metsäretkillämme. Tilan

ensimmäinen maakirjossa oleva isäntä oli Paavo Pekanpoika Nikkarainen. Jäppilän *Tossavalansaaresta* Tossavaiset (yksi sukuhaarani) siirtyivät pois jo vuonna 1556, mutta nimi on edelleen olemassa, puoli vuosituhatta myöhemmin. Halusta säilyttää kaihoisa muisto vai mistä kertoo, että kun veljekset lähtivät ”soista teitä” pitkin kohti luodetta ja perustivat Pielavedelle, entisille takamailleen, Nilakan itärannalle uudistilat, he antoivat niille samat nimet kuin oli ollut kotikonnuilla Jäppilässä: *Jokijärven mäki, Kotaniemi ja Kuivaniemi*. Nimistön kantama muisto korvenravaajista antaa maisemalle syvyyttä, kun samoilee tilojen vesillä ja metsissä – tai vain ajelee maanteitä autollaan.

Jotta liikkuminen ja elämä yleensä arktisilla seuduilla oli lainkaan mahdollista, tarvittiin tulta. Tulukset olivat tulentekovälineet ennen tulitikkuja. Näistä on muistona kielessämme ainakin kaksi ilmaisua, joitten käyttäjät tuskin tietävät sanojen alkuperästä mitään: taulapää ja umpimähkä. Piikivellä lyötiin kipinää taulakääpään ja hienolla tuohenhilsellä saatiin tuli syttymään. Liikuttaessa kosteissa olosuhteissa erämaassa tai vesillä taula oli säilytettävä kuivana. Tämän varmistamiseksi sitä työnnettiin korvakäytävään; taulapää kuuli huonosti eikä ymmärtänyt mitään! Kun tulta ei tarvittu tai lähdettiin kotoa pois, haudattiin lämpimään tuhkaan arinakääpää, jossa tuli kyti päiväkaupalla; tätä nimitettiin umpimähkäksi.

Eräs mielenkiintoinen ja esivanhempiemme elinkeinosta puhuva paikannimi löytyy Hämeen ja Savon rajalta valtatie 9:n varrelta: Hankasalmi/*Hankamäki*/Hankavesi. Kansan-etymologia yhdistää peräkkäiset Kuuhankaveden ja Hankaveden ja selittää, että ensimmäiset asukkaat seudulle tulivat soutaen kuutamolla. Kuuhankaveden etymologiaan ei ilmeisesti päästä käsiksi, mutta *hanka* -sana kertoo, että ei ollut kyse mistään romanttisesta kuutamo-soutelusta (vaikka soutuveneen hankain lieneekin samaa kantaa), vaan totisesta kamppailusta elannon hankkimiseksi. Nimi on muisto metsästystaktiikasta, jossa eläin, kuten hirvi, ajettiin ”hankalaan paikkaan”, maastokohtaan josta se ei päässyt pakenemaan ja jossa se voitiin tappaa – ja saada rasvaa ja proteiinia syötäväksi sekä luuta ja nahkaa tarvekaluihin.

Muutama viikko sitten oli sanomalehdessä juttua Hampurissa kuuluisan ravintolan luoneesta suomalaiskokista; ainoa suomalainen, jolla on hallussaan Michelinin tähtiä Suomen ulkopuolella. Hän tekee suomalaista ruokaa, on kotoisin Kainuun puolesta ja haluaa tuoda kaikki raaka-aineet Suomesta. Haastattelussa hän toteaa, ettei vaihda *oman maan mansikoita muun maan mustikoihin*. Useimmin tätä sanontaa näkee käytettävän lehtien matkailuun liittyvissä jutuissa, kun toimittaja kyselee, onko ulkomaat houkuttelevampia lomakohteita kuin kotimaa. Ei toimittajat tai kokkikaan taida tietää, että tälläkin sanonnalla on juurensa esi-isiemme ankarassa aherruksessa korpein raivaamisessa. Kun joku teki kasken metsään, hänellä oli siihen hallintaoikeus niin kauan kuin sillä kasvoi ahomansikkaa. Kun mustikka valtasi alueen eli alue muuttui takaisin metsäksi, se ei ollut enää minun omaa vaan palautui yhteiseksi maaksi, muuksi maaksi.

Tapio Kaarlonpoika Vartiainen

PS. Savolaisten sukunimien nen -pääte on kieliopillisesti diminutiivimuoto. Vartiainen tarkoittaa pikkuvartiaa, Vartian poikaa. Samantapaista sukunimien muodostamista tapahtui keskiajalla muuallakin Pohjois-Euroopassa. Kuuluisimpia lienevät kelttiläisten Mc- ja Mac-alkuiset sukunimet, kuten McDonald, Donaldin poika – eikä vähiten tunnetun hampurilais-ketjun ansioista. Katolinen kirkko ja yhteiskunnallinen hallinto olivat kehityksen takana: kansaa haluttiin paremmin kontrolliin, omaksumaan oikeat opit ja maksamaan veronsa. Suomessa Pähkinäsaaren rauha merkitsi, että Savo siirtyi ortodoksiselta Novgorodilta katoliselle Ruotsille; savolaisten ”aatelisinimien” synty sattuu samaan ajankohtaan.

SUOMESSA PARANNETTAVA MARKKINOINTIOSAAMISTA

Kauppalehti 25.1.2010 Debatti

Avoin toimintatapa ja matala hierarkia houkuttelevat yrityksiä sijoittamaan Suomeen. Suomi ei silti ole tilastojen mukaan mikään suorien sijoitusten unelmamaa (OECD:n World Investment Report 2009). Esimerkiksi Ruotsiin tehdyt investoinnit kaksinkertaistuivat vuosina 2007 ja 2008. Meillä ulkomaisten suorien sijoitusten kasvu on ollut yllättävän hidasta.

Miksi Ruotsi houkuttelee ulkomaisia investointeja meitä paremmin? Onko syy vain Ruotsin suuremmissa markkinoissa vai oivassa sijainnissa keskellä Pohjolaa. Vai onko syitä myös viestinnällisissä ja markkinoinnillisessa osaamisessa, ihmissuhdetaidoissa, sosiaalisessa kanssakäymisessä ja kansainvälisessä verkottumisessa? Ruotsi on perinteisesti ollut aktiivinen vientimarkkinoilla. Siksi näkkileipä, lihapullat ja sauna ovat lyöneet itsensä läpi maailmalla ruotsalaisina tuotteina.

Suomen määrärahat perustutkimukseen ovat rajalliset. Moni hieno idea tyssää rahoituksen loppumiseen tai sen puuttumiseen. Usein todellinen syy kansainvälistymisen hidastumiseen on silti liiketoimintasuunnitelmien sekavuudessa ja markkinointiosaamisen puutteessa. Suomen pitäisi vauhdittaa tuotteiden ja palvelujen kaupallistamista ja parantaa innovaatiomarkkinointiaan ulkomaisten investointien houkuttelemiseksi.

Pääomasijoittajat arvostavat Suomen teknologiaosaamista. Uuden teknologian käyttöönotto onkin meillä esimerkillistä. Suomalainen design näkyy maailmalla eivätkä pakkaset kaada kovin helposti suomalaista infrastruktuuria. Valtimme on myös se, että pystymme puhumaan monilla kielillä sosiaalisen median kanavissa. Puhdas luonto yhdistettynä teknologiaosaamiseen voi nostaa potentiaaliamme kasvussa olevan Cleantech-teknologian puolella.

Suomalaisten on silti noustava verkostoitumisessa ja viestinnässä uudelle tasolle. Teknologiaosaaminen ei yksin riitä. Suomalainen koulujärjestelmä alaluokilta yliopistotasolle tarvitsee esiintymistaitoihin ja verkostoitumiseen ohjaavia kurseja sekä vuorovaikutteisia oppimisen menetelmiä.

Yhdysvalloissa lukioikäisten puhetaito kuuluu oppiaineisiin siinä missä matematiikka tai äidinkielenkin. Asioiden kyseenalaistaminen, keskustelu, ryhmätyöt ja oppiminen esimerkein ovat oppimisen perusmenetelmiä. Suomessa esiintymiskurseja käydään usein vasta työelämän puolella.

Markkinoinnin vieminen strategiselle tasolle kaikilla osaamisalueilla on elinehto Suomen menestykselle viennissä ja investointien tänne houkuttelemisessa.

Yritykset, joissa markkinointi sekä kuluttajakäyttäytymisen ja kilpailijoista erottumisen analysointi on viety johtoryhmiin ja hallitustasolle ovat menestyneet. Esimerkiksi Kemira on erottautunut oivaltamalla ympäristön muutoksen tuomat mahdollisuudet energiassa ja vedessä. Suomen haasteena on, kuinka saada vahvoille ict:n ja teknologiateollisuuden keskittymille lisää strategista markkinointiosaamista.

Me tarvitsemme yksinkertaistamista, ainutlaatuisia myyntiväittämiä, kiteyttämistä ja erottautumisen analysointia. Suomalaiset yritykset tarvitsevat parempaa verkottautumista joka tasolla. Laadulliset ja määrälliset investoinnit markkinointiin ja viestintään innovaatiojärjestelmän joka tasolla ovat askeleita Suomen kiinnostavuuden lisäämiseen maailmalla.

Maria Sipilä, KTM

Vartiaiset Ry:n hallituksen jäsen

VARTLAISTEN VIIKARIT ☺ VARTLAISTEN VIIKARIT

© Venla Vartiainen

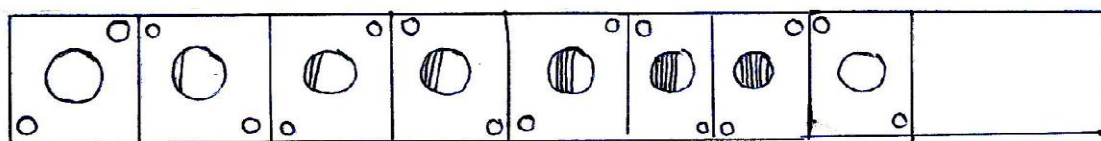
SANAT SEKAISIN ☺

Tässä tehtävässä sinun tulee järjestää kirjaimet uudelleen ja saada vihjeen avulla uusi sana tyhjään ruutuun!

TAAS	MIKÄ NUMERO?	
KARU	MIKÄ LIKAAVA?	
KAATO	MIKÄ SEPÄN VERBI?	
KITKA	MIKÄ LINTU?	
SIRU	MIKÄ VILJA?	
TURVA	MITÄ ELÄIMIÄ?	
KEULA	MITÄ TEKEMISTÄ?	
AASIT	MIKÄ PIHTAAVA?	
LYHYT	MIKÄ VALAISEVA?	
TAIKOVA	MITÄ KUVIA?	
SATAAPI	MIKÄ KOKIN VERBI?	
TURHA APU	MIKÄ PIHAPAIKKA?	

MATIKKAPULMA

Alla näet jonon erilaisia kuvioita. Piirrä ruutuun seuraava kuvio.

Hei Kaikki Viikarit ja viikarimieliset!

Tässä taas kaksi Venlan suunnittelemaa tehtävää. Toivomme edelleen, että joku muukin teistä innostuisi avustamaan viikaripalstaa.

Terveisin Päätoimittaja

VARTIAISTEN VIESTI

Yhteys sukuumme

ISSN 0787-9792

JULKAISIJA Vartiaiset ry, HELSINKI

TOIMITUS Päätoimittaja Arja Melartin
E-Mail: amelartin@gmail.com
Osoite: Iso Roobertinkatu 48 C 36, 00120 Helsinki

OSOITEREKISTERIN HOITO JA TOIMITUKSEN POSTIOSOITE
Toimitussihteeri Martti Vartiainen
Osoite: Rajakuja 3 A 5, 02400 Kirkkonummi
Puhelin: 050 331 2792
E-Mail: martti.suonio@elisanet.fi

TOIMITUSNEUVOSTO Arja Melartin, Lauri Vartiainen, Kristiina Koskivaara

SEURAN TOIMIHENKILÖT Esimies, hallituksen puheenjohtaja Lauri Vartiainen
Osoite: Hedelmäkuja 8, 02750 Espoo
E-Mail: lauri.vartiainen@diak.fi

Varapuheenjohtaja Tapio Vartiainen

KOTISIVU <http://vartiaiset.nettisivut.fi/>

PANKKIYHTEYS Sampo 800017-60354
IBAN FI7880001700060354
BIC PSPBFIHH

Jäsenmaksu- ja osoiteasiat (osoitteenmuutokset) pyydetään lähettämään Martti Vartiaiselle. Tuotetilaukset pyydetään lähettämään mieluiten kirjeellä tai sähköpostilla Kristiina Koskivaaralle. Osoite: Mannerheimintie 43 B 28, 00250 HELSINKI, E-Mail: kristiina.koskivaara@gmail.com. Lehteen tuleva aineisto ja muut lehteä koskevat asiat kirjeellä tai sähköpostilla päätoimittajalle.

ILMOITUSHINNASTO 1/1 sivu 100 €, ½ sivu 50 € ja ¼ sivu 25 €

Lehti ilmestyy neljä kertaa vuodessa: maaliskuu-, kesä-, syys- ja joulukuussa

PAINOPAikka Multiprint, Vantaa 2011